

Over mannen, vrouwen en de tijdgeest door de bril van de oude vader

Mijn vader was taalgevoelig en dol op slogans en stellingen. Een mooie slogan als “Schimmelpennick, ja die ken ik” kreeg beslist zijn waardering en zelf had hij ook heel wat statements. “Wie schrijft blijft” was bij hem van toepassing en het geschreven woord heeft zijn doorlopende aandacht gekregen. Als uitgever, maar ook hijzelf heeft veel op papier gezet.

Humor: hij waardeerde dat zeer, zij het wat verscholen. Als jezelf in zijn ogen iets grappigs zei reageerde hij daarop heel subtiel, soms niet meer dan met een twinkeling in zijn ogen en een glimlach. Op een schaterlach heb ik hem nooit kunnen betrappen maar de waardering voor grappig taalgebruik was er wel. Mijn opmerking als kind, dat het door ma binnengebrachte ijsje als toetje bij ons avondeten, **warm** aanbevolen werd, kreeg iets teveel aandacht van hem en mijn oudere broers en zussen met als gevolg dat ik in tranen uitbarstte en het hele ijsje verder maar liet smelten zonder het aan te raken.

Aangezien het leven en vooral zijn leven en dat van het gezin in structuur, ordening en onder controle behoorde te verlopen was het ook passend om opvattingen te hebben die een zekere eenvoud in zich droegen. Anders werd het te gecompliceerd. Veel mannen hebben dat. Een hokje moet geen rondje of ovaaltje worden, laat staan een vallende druppel in een rivier met stromingen en onderstromingen want dan is het einde zoek in dit aardse bestaan vol onzekerheden. Het hokjesdenken geeft houvast en maakt overzichtelijk. Discussie over nuances is leuk met een glaasje wijn, maar natuurlijk niet voor het handelen in het hier en nu.

Hoe hij bijvoorbeeld over de rol van de man dacht en die over de vrouw was wel duidelijk. Met mannen kon hij praten, werken en zaken doen. Met vrouwen wist hij niet goed wat hij daarmee aanmoest behalve dat ze vooral mooi en dienend moesten zijn en een beetje speels. Als het even kan wel goed opgeleid voor het geval er niet op tijd een goed verdienende man zou worden gestrikt. Oudere broers zouden die echtgenoten moeten leveren en bij ons gezin zijn daar wel voorbeelden van. Zo doe je dat. Je moet het even weten.

Toen ik mijn eerste kind kreeg dat onverwacht een meisje was en niet een zoon sprak hij de historische woorden: ondanks dat het een meisje is toch gefeliciteerd.

Hij was blij dat in zijn gezin van zeven kinderen beide seksen aanwezig waren, maar verder wist hij niet goed met de verschillen die kenmerkend en onderscheidend zijn om te gaan. Vrouwen begrijpen is een vak apart, en menig man struikelt daarover. Ook hij. Ze zijn anders en de gebruiksaanwijzing is altijd verouderd. Onvoorspelbaar en ze lijden in stilte om het er later uitvoerig over te hebben. Zo zag hij dat. Hij was een man met inzicht, dat was wel duidelijk.

Een veel gebezigde stelling van mijn vader was in dit kader: **vrouwen zijn anders, maar niet minder.** To put it mildly. De geest die hieruit spreekt is een die goed past in het tijdsbeeld waarin hij heeft geleefd en ik bespeur ook in de generaties daarna iets van deze opvatting.

In deze tijd waar het vrouwelijk element in alle regionen zijn meerwaarde bewijst (voorbeeld in besturen en bij de Olympische Spelen zien we meer medailles bij de vrouwen dan bij de mannen) en hun input openlijk wordt gewaardeerd, zou je net zo goed kunnen zeggen: **mannen zijn anders, maar niet minder.**

We houden het graag simpel, alleen het accent ligt anders.

En ooit zeggen we: **mannen en vrouwen verschillen, maar samen zijn ze meer.**

Je maakt elkaar groot door de verschillen te koesteren en je voordeel daarmee te doen. Je maakt elkaar klein door het af te wijzen en te beoordelen in termen van meer of minder.

Als het meezit komt **wijsheid met de jaren.** Of mijn vader dat heeft bereikt is voor discussie vatbaar.

Zelf hanteer ik de stelling: **Met vrouwen erbij meer mans**

Een volgende spreker nodig ik uit om zijn of haar licht hierover te doen schijnen.

Beatrijs van den Brink

21 september 2012

tijdens diner familieweekend